

Eric Tomas de Saint Maur

OBJAVA O KARANTANSKEM KNEZU IN SVETNIKU SV. DOMICIJANU IZ LETA 1863

Summary

EXPERT POST ON CARANTANIAN PRINCE AND ST. DOMITIAN
FROM YEAR 1863

Carinthian-German homeland messenger of Carinthia on 21 March 1863 published an article, »Blessed Domitian, Corinthian Duke« in which it confirms the existence of a historical person of Carantanian Duke St. Domitian, who was by the Germans long time denied at all, because his nationality disturbed them. Therefore, praised was the »ingenious« way how prof. Flor decided that Domitian's secular name were Ingo, which in his opinion suggests that he was of German descent. Historical documents testify, however directly and not directly, that both were Dukes of Slovenian descent, but hardcore Germans did not mind to rank the both among the Germans and into the list of names in old upper german language. To »CONVERSIO BAGOARIORUM ET CARANTANORUM« (= Rebaptilisation of Bavarians and Slavs, approx. 871 aft. Chr.) it still needs to be noted that » Rebaptilisation » is NOT a christianisation of pagans, but is a forced conversion of Carantanians away from the Byzantine Patriarchate (and Patriarch) to the Vatican, so from the Slo-Venetian Aquileia to the Pope's Vatican, in which they were forced by Salzburgian and other Bavarian bishops. The Jubilee of Millenia of Christianisation of Slovenes few decades ago, which was solemnly celebrated was, therefore, a joint construct product of blind imperialistic Vatican servants and their Slovenian servants, who eagerly participate in the assimilation of Slo-Veneti.

So: Carantanians, that were under slovenetish religious center of Aquileia, were christians long before year 871 aft. Chr., but in the context of the Byzantine Patriarchate (and the Patriarch) (* before that of Alexandria), the city of Aquileia was their center for their spiritual welfare. They were over centuries, long before the brothers Cyril and Methodius came, the concern of many devoted« Cyrils and Methods«, which were coming from Byzantium (* previously of Alexandria). This fact was figured out by a highly educeted Austrian scientist, dr. H. Wolfram in his doctoral work in 1979 and, independently by a clever Lublana citizen, appreciated mr Andrej Lenarcic.

Slovenetsko ime Ingo in sv. Domicijan

Žal prezkodaj pokojni dr. Joško Šavli je v svoji knigi »Slovenski svetniki« pisal o karantanskem knezu in svetniku sv. Domicijanu, ki je, seveda, bil Slovenec. Knez je bil privzel hkrati s maziljansko vero ime Domicijan. Njegovega posvetnega imena dr. Joško Šavli ne omenja, saj ni znano, temveč le to, da nekateri menijo, da se je bil Domicijan pred tem najbrž imenoval Domislav.

Koroško nemški domovinski glasnik »Carinthia« navaja med resničnimi dejstvi tudi nekaj takih z jasno izraženo težnjo po nemčenju npr.: Ingo (*v Carinthii Inguo) je staro slovensko ime, saj Inga navajajo tudi v starih listinah izrecno kot pripadnika karantanskega tj. slovenskega rodu, a ga na »genialen« način prenaroduje v Nemca in staro slovensko ime Ingo v nemško ime, kar pa je le še en primer bavarsko-nemškega mračnjaštva (omenimo samo koroški Heimatdienst!), ki kljub članstvu Slovenije v Evropski Eniji še kar traja. Tudi preračunani trditvi v priročniku »Neues Zeitungs- und Conversations-Lexikon«, izdanem na Dunaju leta 1812 npr. ... da je »Živa« boginja starih severnjaških Nemcev in da je »Svantovit« prav tako božanstvo starih Nemcev ... jasno povesta, koliko časa že traja omenjeno mračnjaštvo! Kako moremo torej pričakovati od habsburško vzgojenih Avstrijcev kaj boljšega, npr. nepristranost tudi in posebno v primeru sv. Domicijana? Uslužna slovenska uradna zgodovinarska stroka je celo poizkusili s preimenovanjem kneza Inga v Inkota, a neuspešno, saj je zvenelo nekako kakor okrajšava za »inokorespondent«, pogost poklic v Jugovini in, seveda, v prav takšni postali Sloveniji. Ime Ingo jim je zvenelo preveč severnjaško za, menda nepobitno južnoslovansko pleme Slovencev, medtem ko so nemški in nemškutarski narodnjaki uvrstili slovenska imena kljub temu, da zgodovinske listine jasno označujejo njihove nosilce kot Slovence ali je sicer drugače očitno da to so, v besednjake stare gornje nemsčine in v sezname nemških imen iz tistega časa.

Zgodovina pozna na Švedskem dva vladarja z imenom Ingo, ki sta bila vladala nekako okoli leta 1080 do 1122 po Maz., torej približno celih 300 let po omembi slovenskega kneza Inga. Pri Slovencih se torej to ime pojavi mnogo bolj rano kot v Skandinaviji. Tudi v norveški zgodovini sta znana dva vladarja z imenom Inge. Prvi, Inge Krokrygg, je vladal sredi 12. stoletja, drugi, Inge Baardson (☞ o. i. Barta, Brada-č ipd.) pa v začetku 13. stoletja.

Hkrati nam zgodba o knezu Ingu tudi posredno priča o obstoju slovenskega plemiškega sloja v Karantaniji najmanj v dobi okoli leta 800 po Maz. (po: CONVERSIO BAGOARIORUM ET CARANTANORUM). Podložnike, ki so bili že spreobrnili, je bil knez Ingo po knežje pogostil, medtem ko je dal nespreobrnjenim velikašem postreči zunaj hiše v slabih posodah.

H »CONVERSIO BAGOARIORUM ET CARANTANORUM« (= Premazilitev Bavarcev in Karantancev, iz leta 871 po Maz.) je treba še pripomniti, da »Premazilitev« NI (!) pomaziljanjenje poganov, ampak gre pri tem za prisilno premaziljenje Karantancev od Ogleja k Vatikanu, torej pod rimskega papeža ter proč od Bizantinskega patriarhata (in patriarha) v kar so bili prisilili Karantanijo solnograški in drugi bavarski škofi.

CARINTHIA

Urednik: Ernst Rauscher

Štev. 12

(Triinpetdeseti letnik)

Nedelja, dne 21. marca 1863

Blaženi Domicijan, karantanski vojvoda

(Napisal H. Hermann)

Pod tem naslovom beremo v pravkar izdanem 7. letniku „Arhiva za domovinsko zgodovino in tlopisje“ obravnavo gospoda profesorja dra Karlmana Flora, s katerim je ustregel potrebi, katero že dolgo občutimo. S tem imamo v mislih s strani Hanfiza, Eichhorna in Mittendorferja

mnogokrat pretuhtano in v poizkusih rešitve spornega vprašanja: Ali sta Domicijan in Inguo ena in ista oseba, ali je bil karantanski vojvoda, blagovestnik maziljanstva (= kristjanstva) s slednjim, kot posvetno osebo, eno?

Prav v najnovejšem času smo zgodbo o Inguojevi znani gostiji, ko je bil povabil rojake, ki so se bili spreobrnilo k maziljanstvu, k svojemu knežjemu omizju, medtem ko je bil plemstvo, poganke župane odpravil s pogostitvijo iz ilovnatih piskrov pred vhodom na dvorišče – postavili na isto raven z zgodbo o Viljemu Tellu ter kot pravljico, ki kroži v ljudstvu, zdaj povezali s to zdaj z ono osebnostjo; in kako je nazadnje prišla tudi znana klobuta v te ljudske bajke.

Ne da bi se spuščali nadalje v to, pa verjamemo, da tisočletna starost ščiti „Neimenovanega“ za spreobrnitev Korošcev, ki nam je ohranil ono izročilo, pred očitkom, da smo si ga izposodili iz bajeslovnega kroga kralja Arturja, katerega je šele v začetku 13. stoletja vpeljal Eschenbach v nemški svet in mu je bil najverjetneje enako nepoznan kot tako mnogo drugih bajk zgodnjega srednjega veka, katere so raziskave iz najnovejšega časa spravile na dnevno luč – spomnimo se samo na „Nibelunge“; medtem ko je on s svojo pripovedjo želel samo zoperstaviti zgodovinsko dejstvo proti trditvi, da ne pripada Solnogradu zasluga za spreobrnitev Karantancev, ker je z oznanjenim opisom pripisal zaslugo ne morda cerkvenemu, temveč posvetnemu knezu.

Naš pisec, ki ni osnoval svojih dokazil na porumenelih pergamentih ali listinah, ampak med drugim, na spomeniških ostankih, na njegov nagrobni spomenik v Millstattu, čigar prvoten napis se je bil glasil: „DOMINUS DUX, PRIMUS FUNDATOR HUIUS ECCLESIAE, QUI CONVERTIT ISTUM POPULUM AD CHRISTIANITATEM AB INFIDELITATE.“ se sklicuje v trditvi svojega prvega stavka, da je bil Domicijan knez na Koroškem,

Jezusovec Granelli, ki je bil leta 1727 izdal »Tlopisje notranje avstrijskih pokrajin« v latinskem jeziku pod naslovom: »MILLESTADIUM« je iz bogatega sklada tamkajšnjih listin, ki je bil na voljo njegovemu redu, tedanjemu lastniku Millstatta in iz katerih so črpali tudi Bollandisti za svojo, na 5. februar stavljeno življensko zgodbo blaženega Modesta, podal tudi zgornji naslov. Po njegovi navedbi, ki se sicer ujema tudi s priznanimi zgodovinskimi viri, je daroval grof Aribo v letu 1102 benediktinski opatiji Millstatt in opat Martin je kmalu nato odkril Domicijanovo okostje ter ga shranil na enem dostojnem kraju. Opat Otto je po uničujočem požaru samostan na novo zgradil in razširil. Pri tej priložnosti so ugotovili, da so se poleg posmrtnih preostankov blaženega Domicijana nahajali tudi ostanki enega ženskega telesa in enega otroka in hrbtni strani tistega nagrobnega kamna je bil napis: »HAC SUNT RELIQUIAE MARIAE UXORIS EJUS.« Opat Otto je odredil slovesen prenos relikvij teh treh oseb in Krške listine, ki se nahajajo shranjene kot gradivo za zgodovino škofije v zgodovinskem muzeju, poročajo, da je to storil knezoškof Johann Schallermann dne 17. junija 1441. O razglasitvi Domicijanove blaženosti pa, čeprav je potrjena kot izvršeno dejanje v vseh temu sledečih listinah, kakor tudi razglasitev Heme za blaženo, kar je sledilo v letu 1465, ne najdemo potrdila. V letu 1492, kot pripoveduje Cronelli, so bili zgradili prav zato Domicijanovo kapelo, uredili oltar, na kateremu vsako leto na 5. februarja priredijo sveto mašo v njegovo čast in na katerem še sedaj ona tri sveta telesa varno počivajo pod steklenimi pokrovi, ozlajšanimi z okraski. Kakor so do zadnjega časa ob grobu blažene Hildegarde v Kamnu delili med ubožne bogata darila na predvečer praznika sv. Agate pa tudi sicer večkrat med letom, tako se je godilo tudi tam, dokler so jezusovci imeli v posesti Millstatt, posebno s točenjem piva podložnikom verske ustanove.

Našo grajsko kapelo v Celovcu je po izgradnji dne 17. januarja 1734 posvetil labodski knezoškof v čast blaženega Domicijana, katerega vidimo upodobljenega na freski na zadnji

steni glavnega oltarja. Janez, vitez od Pfeilheima, mu je spisal v spomin za to priložnost en lasten officium ali »Svetli dnevi blaženega Domicijana«, katere je bral referent, ne da bi vedel zanje.

Toliko k prvemu delu našega naslova, o blaženem Domicijanu. Sedaj se vrnemo k drugemu delu istega, torej k njemu kot koroškemu knezu, pri čemer pa ne moremo k temu, kar je bil povedal učeni pisatelj o njegovem delovanju, o njegovem knežjem položaju, o istovetnosti njegove osebe z Inguom, o njegovi pogostitvi in o posvetitvenem slavju na Salfeldu (= Ziljskem polju*), dodati ničesar, razen da jih usmerimo na razpravo, ki je tudi brez tega dostopna večini bralcev našega lista. Največje zadovoljstvo občutimo ob tem *genialnem* (poudaril prevajalec*) načinu, kako je bil profesor Flor prikazal, da je Inguo, ki izvira iz nemškega rodu, vojvodovo nemško ime in da se je bil stopil s svetim Domicijanom, Tongernskim škofom, torej z imenom katerega je bil prevzel, v eno, s čimer je izrazil frankovsko oblast nad Slovani in s tem nakazal, da sta se obe narodnosti na Koroškem stopili ena z drugo (a Slovenci nasilno, nikakor ne prostovoljno!*) ter da so na njej edini znak krajevna in lastna imena, ki še kažejo na prvotni izvor.

Besedo v poševnem tisku je tako stavil in podčrtal prevajalec. Res »genialna« pogruntacija tega-le profesorja Flora! A ne jezimo se nanj osebno, čeprav je najbrž vedel, kaj počenja. Saj je tako pisal, da se je dopadel bavarsko-nemškimi roparjem slovenske zemlje in duš, od katerih je bil odvisen in h katerim se je bil tudi štel. In to nam zveni v Sloveniji še danes nekam znano!

Kratice in znamenja

* = pripomba prevajalca.

o. i. = osebno ime.

Literatura in viri

Carinthia št. 12/1863, 21. marca 1863.

Glas Korotana, Letnik 1985, št. 10.

Glas Korotana, Letnik 1987, št. 12.

Jeza Franc, O ključnih vprašanjih rane karantansko-slovenske zgodovine, Editorial Baraga, Buenos Aires 1977.

Jeza Franc, Skandinavski izvor Slovencev, Etnografsko-jezikoslovna in zgodovinska študija, samozal., Trst 1967.

Lenarčič Andrej, Zapravljena nebesa pod Triglavom, O lažeh in prevarah od časov po prekrstitvi Slovencev do osamosvojitve Slovenije, Cicero, Begunje 2013.

Neues Zeitungs- und Conversations - Lexikon, Schrämblische Buchdruckerei, Dunaj 1812.

Šavli Joško, Slovenski svetniki, posebna izdaja v počastitev leta Gospodovega 2000, Založba Humar, Bilje 1999.

Wolfram H., CONVERSIO BAGOARIORUM ET CARANTANORUM (Premazilitev Bavarcev in Karantancev, iz leta 871), 1979, doktorsko delo.

Povzetek

Koroško-nemški domovinski glasnik *Carinthia* je bil dne 21. marca 1863 objavil članek »Blaženi Domicijan, karantanski vojvoda« v katerem potrjuje obstoj zgodovinske osebe karantanskega kneza sv. Domicijana, kar so bili sicer Nemci dolgo sploh tajili ali sploh zanikali, saj jih je motila narodnost karantanskega kneza. Zato hvalijo »genialni« način, kako je bil prof. Flor določil, da je bilo Domicianovo posvetno ime Ingo, kar po njegovem mnenju kaže, da je bil nemškega rodu. Zgodovinske listine pa pričajo posredno in ne-, da sta bila oba kneza slovenskega rodu, kar pa zagrizene Nemce ni motilo, da ne bi bili oba uvrstili med Nemce ter v seznam staro gornjenemških imen. K »CONVERSIO BAGOARIORUM ET CARANTANORUM« (= Premaziljanjenje Bavarcev in Karantancev, iz leta 871 po Maz.) je treba še pripomniti, da »Premazilitev« NI pomaziljanjenje poganov, ampak gre pri tem za izsiljeni okret že pomaziljanjenih Karantancev proč od Bizantinskega patriarhata (in patriarha) k Vatikanu, torej od slo-venetskega Ogleja k vatikanskemu papežu, v kar so bili prisilili Karantanijo solnograški in drugi bavarski škofji.

Tisočletnica pomaziljanjenja Slovencev, katero smo bili pred nekaj desetletji slovesno praznovali, je bila torej skupni prenarejeni izdelek slepih imperialističnih vatikanskih in slovenskih lakajev, ki vneto sodelujejo pri raznarodovanja Slo-venetov!

Torej: Karantanci, ki so bili spadali pod slovenetsko versko središče v Ogleju, so bili že dolgo pred letom 871 po Maz. maziljani, ampak v okviru Bizantinskega patriarhata (in patriarha), (*pred tem pa aleksandrijskega), mesto Oglej je bilo njihovo središče, za njihov duhovni blagor so bili skozi stara stoletja, že dolgo pred bratoma Cirilom in Metodom, skrbeli mnogi maziljanski »Cirili in Metodi!«, ki so bili prihajali iz Bizanca (*pred tem iz Aleksandrije). To sta bila pogruntala šele učeni Avstrijec, dr. H. Wolfram v svojem doktorskem delu leta 1979 ter, neodvisno od njega, bistrourni Lublančan Andrej Lenarčič.